

KÖPEK BİR İMAN MESELESİDİR...!

Son dönemde kamuoyunu çokca meşgul eden "basıboş köpekler" diye isimlendirilen bir sorun var. Takılan isim yada başlığı bile tevhide sorun iceren bu meseleyi Kur'an ve Sünnet perspektifinde incelemeye çalışacağım

Maalesef böyle sunî gündemleri takip etmek beni bir çok lüzumlu işlerden uzaklaştırıyor, çoğu zaman özel bir kasd ile takip etmesemde çok steril ortamlarda yaşadığım ve yaşayamadığımda bazen ister bazen istemez bu gündemleri duyuyorum, şahid duyuyorum. Bunun zararından kurtulmak için yapabildiğim nispette gündemi gündemimle yani ana gündemim olan yada olması gereken marifetullah zemininde değerlendirip, anlamlandırmaya çalışıyorum.

Bu köpek hadisesini de bu minvalde ele alıp anlamlandırmaya çalışacağım

Ölaüsülük asrının ölaüsüz insanları olarak hayvan sevgisinin insan sevgisini geçtiği bu zamanda özellikle sokaklarda yaşayan köpeklerin sayılarının artması ve insan hayatını tehdit eder hale gelmesi ile yasa bir çok hadise bu soruna bir çözüm arayışını beraberinde getirdi. Tabi bu hayvanlara Ötenazi vs. gibi uygulamalarında dile getirilmesi ile bir çok itiraz hatta isyan sesleri hatta tehditler savrulmaya başladı.

Tabi her fırsatta dine dolayısı ile dindara saldırmak için bahane arayan bir kısım eşhas meseleyi dine saldırmaya dindara hakaret etme vesilesi yaptılar.

Zira Kur'an'da köpek noktasında bildiğim bulduğum kadar ile üç ayet varken bunların hiçbirisi köpekleri öldürme izni vermiyorlar.

Fakat hadis kaynaklarında köpeklerle ilgili bir çok rivayet var. Bazı hadislerde bir dönem köpekleri istinasız öldürme emri içerirken, bir dönem bazı köpekler bu öldürülme emrinin dışında bırakılmış.

Yine bazı hadislerde köpek olan eve rahmet meleklerinin girmeyeceği zikredilirken, köpek beslemenin kişinin sevabını azaltacağı zikredilir.

Müşbet konuda da susuzlukta ölecek seviyede bir köpeğe su veren günahkar bir kişinin affedildiği rivayet edilir.

Bütün bu hadislerden mezheb imamları bazı hükümler çıkarmış. İsin fihi boyutu o imamlar tarafından halledilmiş uygulama sahasında herkesi memnun edecek yada fiiliyatını dayandıracığı bir ölçü vermişler. Bu kısım bir nur talebesinin vazifesi olmadığını düşündüğüm için bu kısma detaylı girmeyip sonda bir özet yapacağım. Mes'eleyi hakikî imaniye cihetinde anlamlandırıp anlamaya çalışacağım.

Takarrur etmiş usûldendir: Akıl ve nakil taâruz ettikleri vakitte, akıl asıl itibar ve nakil tevil olunur. Fakat o akıl, akıl olsa gerektir.

Muhakemat'ta geçen bu cümle köpek meselesinde benim içinde bulunduğum yada düstûğüm durumu anlatıyor.

Akıl insanın haddi vasatta kullandığı "hikmettir"

Nakil ise basta âyat-ı Kur'an ve hadis-i sahihtir.

Suanda ifade ettiğim hadislere yani nakle akıl taâruz ediyor mu? Evet.

Ne yapılacak akıl esas yapılacak. Hikmeti sual eden akıl muhatap alınıp oklin seviyesinde anlaşılması için nakil tevil olunacak.

Tevil kelime manası olarak evvelemek anlamına geliyor.

Burada nakil kemalde olduğu için akli baz alıp tevil yani onun anlayacağı seviyede ana manayı ifade etmek.

Köpek meselesinde bu kanuniyet ile değerlendirilmek zorunda.

Cümle söyle devam edecek....

Hem de tahakkuk etmiş: Kur'an'ın herbir tarafında intişar eden maksad-ı esasiye ve anasır-ı asliye dördtür.

13

Onlar da: İsbat-ı Sâni-i Vâhid ve nübüvvet ve haşr-i cismanî ve adalettir. Yani

Kur'an'ın bütün ayetlerinde surelerinde bu dört ana maksadı ve anasır-ı asliyeyi görmek, yakalamak esastır. Aynı kavniyet Kur'an'ın tefsiri hakikisi olan hadis-i sahih içinde geçerlidir.

Gerek basta Kur'an'da ve onun tefsiri hakikisi olan Hadis-i sahihte bu dört esas ve maksad esasen bu dört esas maksadın temeli, özünde kelime-i vahid olan LA İLAHE İLLALLAH esas maksattır diyebiliriz.

Kur'an yada Hadis bir varlığı daire-i haremine almışsa ondan bu dört maksadı ifade etmek hatta kelime-i vahid olan LA İLAHE İLLALLAH'ı ders vermek için bahseder. Yine bir şey hakkında bir nehiy bir kerahet var ise yine onda dört ana maksada altında kelime-i vahid olan tevhide hâtel verecek bir noktanın oluşmasının önüne engel olmak için bahseder.

İNSANIN DERİNLİĞİ

İslamiyete ait bazı hüküm yada emirlerin anlaşılmasının temelinde Kur'an'ın insanı konumlandığı makam, o konumlandirmaya göre yüklediği vazife, insanın derinliğinin anlaşılmasını yatmakta.

Kur'an'ın bu aşırıdaki monevi tefsiri olan Risale-i Nur Kur'an'ın insan tarifinin, makamının ve vazifelerinin izahını harika bir surette yapmış. Bir iki kelamı numune olarak almak istiyorum

{(Haşiyeye-5): Hayvanlara ve insanlara işarettir. Zira hayvan, şu âlemin küçük bir fihristesi ve mahiyet-i insaniye, şu kâinatın bir misal-i musaggarı olduğundan; âdeta âlemde ne varsa, insanda nümunesi vardır.}

İnsan âlemin küçük bir özeti. Hatta rivayetlerde var insan yaratıldığında daha belki ruh üflenmeden önce melekler insanın içine girip âlemleri seyrederlermiş. Bu monayı biraz daha akla yaklaştıracak bir cümle

programını ve fihristesini taşıyan meyveye işarettir. Zira kalem-i kudret, âlemin kitab-ı kebirinde ne yazmış ise, icmalini mahiyet-i insaniyede yazmıştır. Kalem-i kader, dağ gibi bir ağaçta ne yazmış ise, tırnak gibi meyvesinde dahi dercetmiştir.}

İnsan âlemin çekirdeği olduğundan çekirdeğin bütün programı ağaçta gözüktüğü gibi, ağaçta çekirdekte dercedildiği gibi insanda kâinat, kâinatın insanı gizlidir.

Üstad Risale-i Nur'da insanın maddi ve manevi yönlerinin kâinattaki numunelerine dair bir kaç misal verir:

İnsan kâinatın küçük bir misalidir

 Admin · Aralık 12, 2010

 0 335

Kâinatta ne varsa küçük bir örneği insanda vardır. İşte bazıları;

1- Yeryüzünün dörtte üçü sudur, insanın vücudunun da dörtte üçü sudur.

2- Toprakta demir, bakır, çinko, fosfor gibi elementler vardır, bedenimizde de bu elementlerin hepsi mevcuttur.

3- Yeryüzünde dağlar, topraklar, bizde ise kemikler vardır.

4- Yeryüzünde nehirler vardır, bizde kılcal damarlar,

5- Yeryüzünde ormanlar vardır, bizde saç ve kıllar

6- Âlemde levh-i mahfuz (her şeyin yazıldığı levha) vardır, biz de ise hafıza kuvveti

7- Âlemde arş, bizde kalp

8- Âlemde kürsü, bizde akıl

9- Âlemde misâl âlemi, bizde ise hayal kuvveti

10- Âlemde şeytan, bizde nefis ve lümme-i şeytaniye

11- Âlemde melek, bizde ilhamlar

12- Âlemde itme ve çekme kuvveti, bizde ise dafia ve cazibe kuvveti

13- Âlemde kasırgalar ve fırtınalar, bizde ise öfke

14- Âlemde bahar, bizde neşe...

Bunlar ve daha birçok benzerlikler ispat eder ki; insan küçük bir kâinattır, kâinat ise büyük bir insandır.

Bir insanın ölümünün bir âlemin ölümü olmasının bir sırrı da budur.

Hem bu hakikatten anlaşılır ki insanı kim yaratmış ise onun büyük bir numunesi olan kâinatı da o yaratmıştır.

Ya da kâinat kiminse insanda onundur.

Diğer tarafta hayvanlar aleminde insanda, insanında hayvanlar aleminde karşılıkları vardır.

Hatta bazı vasıflar, tabiatlar, alışkanlıkların alemi misalde karşılıkları birer hayvan figürü olarak ifade edilir.

Şu medenîlerden çoğunun, eğer içini dışına çevirirsen, görürsün: Başta maymunla tilki, yılanla ayı, hınzır. Sîreti olur suret.

Gelir hayali karşına, postlarıyla tüyleri. İşte şununla görünür meydandaki âsâr. Zemindeki mevazin mizanıdır şeriat...

Zikredilen hayvanların hususiyetleri ashında insanın kendini vahyin terbiyesine tabi tutmayarak ikinci tabiatlarının ve o ahlaklarının ifadesi:

MAYMUN: İnsanlarda sürekli farklı istekler peşinde koşan ve kararsız bir istiha sahip olma hali.

TILKI: Kurnazlık

VILAN: Sinsi ve zehirli kişi

AYI: Kaba, ince düşünmeyen, güce dayalı kişi

HINZIR: Bu hayvanın bilinen en meşhur eşini kışkırtmamadır.

Bir başka misalde ihlas risalesinden.

şeytanlara karşı, ihlas kuvvetine dayanmak gerektir. İhlası kıracak esbabdan; yılandan, akrepten çekindiğiniz gibi çekininiz. Hazret-i Yusuf Aleyhisselâm

Kullanılan metaforlar yılan ve akrep. Ben yapmış olduğum fiile halk karıştırmaya başlayıp, niyetimi bozup ihlası zedelediğimde sirketim yılan ve akrep oluyor.

Yılan sinsilik ve ikinci niyeti temsil edip bunlarla hem baskalarını hemde fiilimi zehirliyorum

Akreb ise yılandan fazla öldürücü zehiri olup insanlardan uzak duran, karşısında kendinden güçlü bir varlığı gördüğünde kendi kendini sokan bir hayvan.

Yine insan nefsindeki huy, tabiat ve alışkanlıkların hayvanlar alemindeki simge olarak ifade edilmesine bir numune

Deniliyor: Deve kuşuna demişler: "Kanatların var, uç!" O da kanatlarını kısıp, "Ben deveyim" demiş, uçmamış. Fakat avcının tuzağına düşmüş. Avcı beni görmesin diye başını kuma sokmuş. Halbuki koca gövdesini dışarıda bırakmış, avcıya hedef etmiş. Sonra ona demişler: "Madem deveyim diyorsun, yük götür!" O zaman kanatlarını açivermiş, "Ben kuşum" demiş, yükün zahmetinden kurtulmuş. Fakat hâmisiz ve yemsiz olarak avcılardan hücumuna hedef olmuş. Aynen onun gibi; kâfir, Kur'anın semavî ilânatına

KÖPEĞİN BİR İMAN MES'ELESİ OLMASI

Bu acılımlar ve izahlar sonra mes'eleyi köpeğe getirelim. Mesnevi-i Nuriye'de Üstad hazretleri ezberleri bozan bir kedi köpek analizi yapıyor. Fakat bu analiz yaparken konunun başında ifade ettiğim Kur'an'ın dört ana maksadı, en nihaye tevhide hâlel verme cihetiyle insan nefsinde bulunan dehşetli bir sirkî netice veren bir vasfın hayvanlar aleminde bir varlık olarak ders verilerek tevhidin ve tevhid şuurunun yakalanmasına dair bir ders ifade ediliyor.

Arkadaş! Esbab ve vesaiti insan kucağına alıp yapırsanız, zillet ve hakarete sebep olur. Meselâ: Kelb, bütün hayvanlar içerisinde birkaç sıfat-ı hasene ile

Mesele insanın tevhidden uzaklaşması. Bu süreç nasıl işliyor esbabın, vasıtaların asıl olması, tesiri hakikinin onlara verilmesi. Zira hikmet diyarındayız ve bu diyarda icraat ve tasarruf esbab ve vasıtalar ile yapılıyor.

Fakat bu yaratılış esbab ve vesait ile birlikte o kadar sürekli bir şekilde yaratılıyor ki zamanla o tasarruf ve yaratılıştaki harikuladeliği, mucizeliği unutuluyor ülfet ile o nimetin esbab yada vesaitler üzerinden geldiği zan ediliyor. Bu esbab ile müsebbebin sürekli aynı anda yaratılmasının ve bu şekilde bambaşka bir nimetin vücuda gelmesinin vasfı "iktirandır"

Esbab-ı zahiriyyeyi perestîş edenleri aldatan; iki şeyin beraber gelmesi veya bulunmasıdır ki, "iktiran" tabir edilir, birbirine illet zannetmeleridir. Hem bir

Esbabın erbab zannedilmesi çok büyük bir tevhid baş-
luğunu içinde barındırır. Tevhid-i hakiki hiç bir müdahale
ve tesiri kabul etmez, reddeder zira bunun hiçbir ihtim-
al ve olasılığı yoktur.

Evet, izzet ve azamet isterler ki; esbab, perdedar-ı dest-i kudret ola-
ağlın nazarında.

81

Tevhid ve ehadiyet isterler ki; esbab, ellerini çeksinler tesir-i
hakikîden.

İşte bu esbabın erbab vesaitlerin kaynak zannedilme-
sinde insanın düstûgü durum köpek üzerinden söyle
ifade ediliyor.

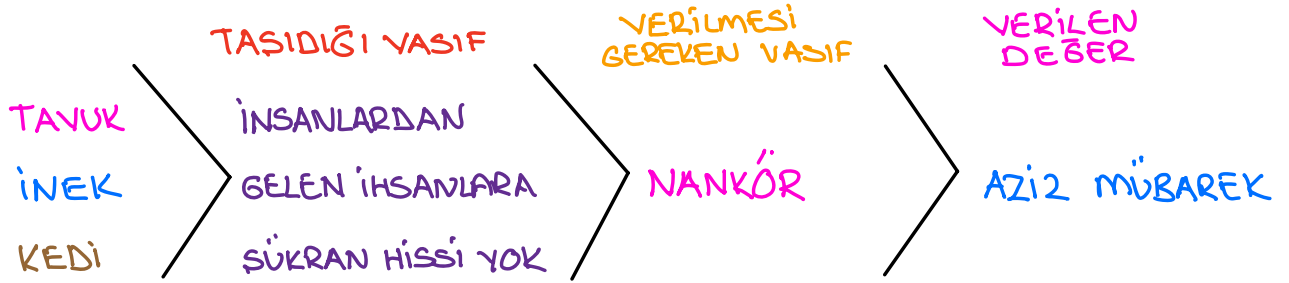
sebeb olur. Meselâ: Kelb, bütün hayvanlar içerisinde birkaç sıfat-ı hasene ile
muttasıftır ve o sıfatlar ile iştihar etmiştir. Hattâ sadakat ve vefadarlığı darb-ı
mesel olmuştur. Bu güzel ahlâkına binaen, insanlar arasında kendisine
mübarek bir hayvan nazarıyla bakılmağa lâyık iken, maalesef insanlar
arasında mübarekîyet değil necis-ül avn addedilmiştir.

Bir hakikat kendini alem-i şehadet'te gösterirse o
hakikatın hakikat olduğunu anlasılır.

Esbab ve vesaitin mutlak kaynak görülmesi ile mahlukun
sair mahluklar nezdinde düşeceği durumun masadaki
kelb yani köpektir.

Tavuk, inek, kedi gibi sair hayvanlarda, insanların onlara yaptıkları ihsanlara karşı şükran hissi olmadığı halde, insanlarca aziz ve mübarek addedilmektedirler. Bunun esbabı ise, kelbde hırs marazı fazla olduğundan

Yine alemi şahadetten inkar edilmeyecek bir hakikat. Tavuk, inek, kedi gibi hayvanlar nimeti aldıktan sonra hiç bir şekilde vasıtaya, esbaba bağlanmaz basar gider. Fitratın şeriatına göre köpeğin böyle bir hüküm ile ceza almasının sebebi nedir dediğimde Üstad çok tehlikeli ve her insanın nefsinde bulunan ve vahyin eğitimi-ne tabi tutulmadığında onu sirkî hâfiye sokar.

adedilmektedirler. Bunun esbabı ise, kelbde hırs marazı fazla olduğundan esbab-ı zahiriyyeye öyle bir derece ihtimam ile yapışır ki, Mün'im-i Hakikî'den bütün bütün gafletine sebep olur. Binaenaleyh vasıtayı müessir bilerek Müessir-i Hakikî'den yaptığı gaflete ceza olarak necis hükmünü almıştır ki tahir olsun. Çünkü hükümler, hadler günahları afveder. Ve beyn-en nâs tahkir darbesini, gaflete keffaret olarak yemiştir.

Kelbin şer'an necis olmasına neden olan esbab hırs.

Hırs marazını fazlalığı ile esbab-ı zahiriyyeye öyle bir bağlanıyor, esbabı erbab vesaiti kaynak görüyor ki bu vaziyet onun Mün'im-i Hakikîyeden bütün bütün gafletini netice veriyor.

El ceza ül min cinsil amel sarrınca Müessiri Hakikiden yaptığı gaflete ceza olarak necis hükmünü alıyor.

Ve necis damgası ile cezasını çekiyor temizleniyor.

Öteki hayvanlar ise, vesaiti bilmiyorlar ve esbaba o kadar kıymet vermiyorlar. Meselâ: Kedi seni sever, tazarru' eder, senden ihsanı alıncaya kadar. İhsanı aldıktan sonra öyle bir tavır alır ki, sanki aranızda muarefe yokmuş ve kendilerinde sana karşı şükran hissi de yoktur. Ancak Mün'im-i Hakikî'ye şükran hisleri vardır. Çünkü fitratları Sâni'i bilir ve lisan-ı halleriyle ibadetini yaparlar. Şuur olsun olmasın...

Evet kedinin "mır-mır"ları "Yâ Rahîm! Yâ Rahîm! Yâ Rahîm"dir.

Diğer hayvanlarda durum tam tersi. Mün'im-i Hakikî'den gaflet etmemeleri; yüzünde hem esbab ile bir güzel besleniyor hemde tahkir darbesini yemiyor.

Yani varlık sahasında vahye muhatap olan ve olmalı olan insan Kur'an'ın kendisini men ettiği hırs morasının neticesin esbab ve vesaitle yapışıp düşeceği durum alemi: şehadette köpek ile gösterilmiş

Varlık sahasında esbab ve vesaitlerle kurduğum ilişkide onlar üzerinden verilen onlardan olmayan insan, cemal, kemalin kaynağını unutup bu noktaları müshade ettiğim esbab ve vesaitle yapıştığım da Mün'imî Hakiki'den gaflet ettiğimde o esbab yada vesait tarafından tahkir edileceğim.

Diğer tarafta insan varlık sahasında hem etkilenen hemde etkileyen bir yönü vardır.

ki; elini uzatsa ona yetişebilir. Hattâ, insanın eline dizginini veren hayvanatı ehliye, insanın za'f ve acz ve tenbelliğinden birer hisse almışlardır ki; yabani emsallerine kıyas edildikleri vakit, azîm fark görünür (Ehlî keçi ve öküz, yabanî keçi ve öküz gibi). Fakat o insan, infial ve kabul ve dua ve sual

Osmanlıda posta teşkilatının ekserisi Tatarlardan oluşuyor. Tatarlar at eti yediklerinden kasları gūalū olup tabiri caiz ise yola geldiklerinden özellikle tatarlar seçilirmiş.

Yine sohbette insiboğ ve inikas vardır sırrınca insanlar hemhal oldukları insanların huy ve davranışından etkilenmiş gibi hemhal oldukları işle, hatta besledikleri hay-

U U U
vona da gerek maddi gerek manevi olarak etkileşim
içerisinde dir. Dolayısı ile köpekte bu haletin insana
sirayet etmesindeki etkinin olabilme ihtimaline binaen
İslamiyette kabul gören mânâ köpeklerin hayatımızdan
mümkün oldukça vaxfları ile uzak tutulması olmuştur

Sünnette kedilerin bakılması uygulamasına da aynı ter-
hid suyunun sirayeti yada Mün'im-i Hakiki'den gaflet
edilmediğinde hayatta göreceğimiz rahatın alemi
sehodet üzerinden ders alınması noktasında olabilir.

KÖPEK BESLENİLMESİ VE ÖLDÜRÜLMESİ

Köpek beslenmesine dair mezheplerde evde beslenilmemesi
noktasında necaset olduğuna dair yaygın bir hüküm var.
Bu noktada azimeti esas yapmak evladır.

Fakat bir şekilde evde köpek besleyen ve bunu terk ede-
meyen yada Avrupa yasayı sonrasında müslüman olan
fakat oralarda yaygın olan köpek besleme alışkanlığını
bırakmayanlar Maliki mezhebinin köpeği temiz gören
necis görmeyen fetvasına göre bakıp hoşgörü ile yaklaş-
mak güzel olur kanaatindeyim.

ÖLDÜRME MES'ELESİ

Varlık aleminde merkez insandır ve Allah bütün kainatı ve içindekileri insan için yaratmıştır. İnsana da bu varoluşta yaratılanlardan ölçüler içinde istifade etme noktasında izin vermiştir. Zulmetmek, katletmek gibi gayri insan ve imani davranışlar uygulamalara girmemek kaydıyla. Bu zamanda sokak köpekleri insan hayatını tehdit eder bir vaziyete girdiğinden öldürmeden önce tüm ıslah ve barınma çözümleri uygulamaya sokulmalıdır. Bütün bunlar yeterli gelmediğinde sonuca kaçınılmaz olursa öldürülmesine dair cevaz vardır.

İsin fıkhî boyutu ehline aittir fakat kurtulmam ve öldürülmesi gereken köpekler nefislerimizde taşıdığımız esbab ve vesaiti kucağına alıp yapışan ve kaynak olarak gördüğümüz varlıklara kuyruk sallayan vasfımızdır. Allah iman-ı tahkiki dersleri ile bu vasıfları öldürmeyi nasip eylesin